

ЗРАЗКОВА ЦЕРКВА

А.В.Тозер

Люди в церкві наслідують когось; в християн також було звичним захоплюватися модами, настроями чи звичаями. Ми не хотіли б цього, але з плином часу буваємо схожі на отару овець, де кожен іде за всіма іншими. В нас є зразки і ми тримаємося їх. Коли церква обирає неправильну чи неадекватну модель, її моральна сила слабшає. Не перебивайте мене, кажучи: «Наш зразок Ісус». Я знаю, що Він є прикладом для нас. Але фактично Він не є зразком. Він повинен бути зразком для церков, але Ісус Христос у звичайній протестантській церкві має не більший авторитет, ніж я – у звичайній католицькій.

Я чув про вченого Джина Генрі Фейбра, який займався вивченням одного виду гусениць. Він узяв велику круглу посудину і обіклав її ззовні по периметру гусеницями, що носять назву армійських черв'яків, розклавши їх одна за одною впритул, а потім змусив їх рухатися, хоч у цьому не було потреби, бо вони і назву армійських носять тому, що завжди „марширують”. За словами Фейбра жодна гусениця не знала куди йде: вона рухалася, орієнтуючись по хвосту попередньої, а наступна рухалася за її хвостом. Кожна рухалася за попередньою, поки все це живе кільце не прийшло в рух. Вони ходили й ходили

навколо горшка. В природі армійські черви марширують вздовж і впоперек лісів, чагарників і гаїв по прямій. Але внаслідок того, що вони були обмануті і йшли по колу, вони рухалися і рухалися, поки знесилені не відпали одна за одною.

У Сполучених Штатах я можу повести вас і показати чудові невеликі церкви з забитими дверима – всі ці благословенні релігійні армійські черв'яки, які колись ходили по колу, відпали і були поховані на цвинтарі. Тепер там немає нікого. Вони ходили по колу, рухаючись по п'ятах один за одним і наслідуючи один одного. Тепер все закінчено, не лишилося нічого, крім надгробків, зеленого вереску, кажнів і пам'ятників.

У Солунській церкві були правильні приклади для наслідування. Їх прикладами були Бог і ап.Павло. Внаслідок того, що солуняни мали правильні зразки, інші люди за зразок брали їх самих. Павло хвалився і був щасливим від того, що про солунян казали інші, в т.ч. Македонія і Ахаія. Він писав: „Всюди пройшла слава про вашу віру в Бога так, що нам не потрібно щось говорити. Вони самі звіщають про нас, яким був наш прихід до вас, і як ви навернулися до Бога від ідолів, щоб служити Богу, живо-му і правдивому” (1Сол. 1: 8б-9).

Якщо люди хочуть іти за іншими людьми, то вони повинні йти за вірним

родом людей і у вірному напрямку. Якщо релігійний люд хоче йти строем, то їм слід рухатися правильною дорогою. Свангельським віруючим значною мірою були піднесені неправильні зразки. Хто хоч би робить вигляд, що кориться Нагірній проповіді? Деякі диспенсационалісти* виключили її, так що немає навіть теологічної необхідності вірити їй. Це, мовляв, не для нас, а для якоїсь іншої диспенсациї. Такого роду винятки стали прямо-таки цілим бізнесом. Чи хто хоч претендує на те, щоб виконувати написане в 1 Кор. стосовно шлюбу, судових тяжб і Вечері Господньої?

Характерні риси зразкової церкви.

Зразкова церква повинна мати певні характерні ознаки. Важливою відмінною її рисою є дотримання заповідей Нового Завіту, доручивши Писанню вирішувати всі питання.

Я знав одного чоловіка з Індії, який був навернений і почав проповідувати, не маючи зовсім ніякої підготовки, лиш дотримуючись Нового Завіту. Тобто він почав спочатку. Він не мав православної, католицької чи протестантської освіти. Він просто почав спочатку, нічого не знаючи про інші церкви. Він свідкував: „Що я робив, коли мав у церкві проблему? Я брав Новий Завіт і улагоджував її. Я дозволив Новому Завіту говорити мені, що я маю робити”. Як наслідок, Бог рясно благословив його і його працю на землі Індії.

Ось що я хотів би бачити в нашій церкві: новозавітний порядок, який дає можливість вирішувати питання на

* ті, що “звільняють” віруючих від виконання тих чи інших заповідей Божих (ред.)

грунті Писання. Коли виникає будь-яке питання, то що каже про це Слово Боже? Усі переконання і дії повинні перевірятися Словом! Жодного копіювання небіблійних методів! Право вирішального голосу ми повинні надати Божому Слову.

Я хотів би, щоб у нашому зібранні була присутньою сила Духа Христового. Я говорив, що звичайна свангельська церква, на жаль, може обходитися без Святого Духа. І багато обходиться. Ми молимося про пробудження. Що таке пробудження? Це коли Святий Дух почав Свою працю, замість того, щоб бути витісненим у подячну молитву. Коли у церкві Він стає Главою виконавчої влади, звершуючи управління нею: „Та ви приймете силу, коли зійде на вас Дух Святий” (Дії 1:8а). Це означає, що Дух з неба повинен прийти до спільноти на землі зі своїми багатими дарами, силою і благодаттю, своїм життям, проникливістю і просвітою. Це не фанатизм, це не якась химерна релігія. Це саме те, чому вчить Слово!

Ми негайно міняємо громадянство.

Авраам, коли вийшов з Ура Халдейського, був названий Євреєм – людиною з іншого берега ріки, чужинцем. Він говорив з акцентом. Він приніс з собою інші звичаї стосовно їжі, одягу, манери розмовляти та ін. Він виніс їх з Ура Халдейського. Він був іншою людиною, чужинцем та іноземцем. Коли християни народжуються від Бога, вони зразу ж міняють своє громадянство і стають чужинцями та прихоськами там, де вони були громадянами.

Навіщо Бог лишає нас тут? Для чого ми взагалі тут? Усі народжені згори мають нову природу. Бог стає нашим

Батьком, а Ісус – нашим Братом. Ми стаємо оселею Духа, а небо – нашою Вітчизною. Для чого ж ми залишені на землі серед чужих? Ми залишені тут, щоб поклонятися, свідкувати і трудитися. Це тих три справи, для яких ми ще знаходимося тут.

Ми тут, щоб поклонятися.

Наше поклоніння повинно бути в Дусі. Ісус сказав: „Бог є Дух, і ті, що поклоняються Йому повинні поклонятися в душі та істині” (Ін. 4:24). А щоб Бог те поклоніння приймав, має бути посвячення Христу і внутрішнє очищення через Кров і вогонь. Повинно бути відділення від світу, від його розумінь, звичаїв і цінностей. А зараз ми виходимо з періоду, коли люди так прагли набувати новонавернених, що потрапляли в пастку, про яку попереджав їх Ісус: „(Ви) обходите море й сушу, щоб навернути хоч одного; і коли це станеться, робите його сином геєни, двічі гіршим від вас” (Мт. 23:11).

Ми якраз проходимо через період, коли Ін. 3:16 – єдиний вірш, яким ще хто-небудь користується. „Господь любить всіх! Прийдіть, прийдіть, прийдіть і наверніться всі!” Люди приходили, та їхнє навернення було на гірше. З місця, де люди входили, наvertsаючись до Царства, церква сама поверталася до їхніх звичок і шляхів. Не було відділення від світу, а навпаки, світські розуміння і звичаї ввійшли в церкву (хіба не про наш час йдеться? – *ред.*)

Ти хочеш, щоб Бог благословив тебе? Ти кажеш: „Ми бажаємо, щоб Бог благословив нас. Ми віримо, що Господь гряде”. Ти на цьому тижні читав Біблію, чи більше дивився TV? Подумай

про втрачений час! Скільки разів ти по півгодини провів зі своєю Біблією і скільки часу витратив на розваги? Ми не ставимося до нашої віри серйозно.

Ми тут, щоб свідкувати.

Ми тут, щоб звільнитися від звичок і цінностей цього світу і щоб свідкувати про це. Хто такий свідок? Свідок – це той, хто свідкує про те, що пережив особисто. Чи думав ти коли-небудь про небіблійну, безнадійну ситуацію, у якій тепер в євангельських церквах ми опинилися. Проповідник – єдиний, хто набуває душі. Якщо він не справляється з цим і не завойовує душі, церква занепадає. Господь ніколи не мав цього на увазі. Він вважав, що свідкувати буде кожен.

Про що ми повинні свідкувати? Ми повинні свідкувати лише про те, що ми пережили особисто. Підіть в суд і скажіть: „Ну, тьотя Маня сказала мені”, і вам зразу ж закриють рот. Яке нам діло до того, що сказала тьотя Маня? Що знаєш ти? Що ти бачив? Що ти пробував? Що стало твоїм особистим внутрішнім досвідом? Господь говорить: „Ви... будете Мені свідками” (Дії 1:86). Ідіть і розкажіть всім. Допустимо, що хтось скаже: „Звідки ти знаєш?” Тоді ми можемо усміхнутися і сказати: „Я там був, я знаю”. Я був навернений і знаю, що був навернений. Я був присутнім, так що я знаю. Ніхто не зможе заперечити мені.

Коли я був молодим, я, бувало, читав книги, пов’язані з атеїзмом. Я хотів якнайкраще ознайомитися зі всім, що було спрямовано проти християнства. Я навмисне купував і читав книги, метою яких було довести, що християнство неістинне, що Біблія – це обман, що Ісус Христос – це міф, і що взагалі все це

суб'єктивний самообман. Коли я прочитав ці книги, то не міг їх спростувати. Я не знав, як відповідати на них, та я знав одну річ. „Зачекай хвилинку, – сказав би я цим писакам, – я знаю, я був там. Ти пробуєш заперечити мені доводами, а я можу тобі розповісти, що пережив і знаю”. Не раз я схилявся на коліна, і зі сльозами поклонявся Ісусу Христу, Сину Божому. Я не отримав відповіді на їхні аргументи, але я знав Того, проти Кого вони їх спрямовували. Свідок – це той, хто був присутній і знає з досвіду.

Ми тут, щоб трудитися.

Третя причина, чому ми знаходимося в цій світі: **щоб робити добрі діла.**

Ось що називають церковною благочинністю: молодий чоловік припарковує дороге авто, виходить дружина, зодягнена в шубу з натурального хутра, потім він у чудовому шерстяному костюмі. Заходять, не поспішаючи, в зал. Хтось ходить з тарілкою для пожертв, і він кладе... 10 центів.

Ми зобов'язані перед цим світом стосовно добрих діл. Бог помазав Святим Духом і силою Ісуса Христа, а Він ходив усюди, творив добро і зміцив усіх, поневолених дияволом. Ісус робив добрі діла і говорив: „Як послав Мене Отець, так Я посилаю вас” (Ін. 2:21б). Ти і я знаходимося тут не для того, щоб опустити худий (аби відчепились) гривеник у кишеню, а ми в цьому світі для того, щоб ділитися з іншими.

Я молюся, щоб не прожити свого життя так, щоб коли помру не знайшлося нікого, хто про це пожалів би. А це цілком можливо. Благочинність – це робити добрі діла заради Ісуса Христа, а не просто робити їх. Ось для чого ти є

тут. Інакше ти був би в Небі в колі тих, які грають на арфах. Замість цього ти знаходишся тут, щоб робити добрі діла.

Як я роблю добрі діла? Я творю їх через молитви і мої гроші. Є чудове місце Писання, в якому Ісус розповідає притчу, а потім роз'яснює її. Він каже: „Набувайте собі друзів багатством неправедним, щоб вони, коли зубожієте, прийняли вас у вічні оселі” (Лк. 16:9). Іншими словами, завдяки правильному, щедрому використанню своїх грошей я можу благословляти людей, яких ніколи не бачив. Коли прийде кінець, там будуть люди, яким Бог скаже: „Ця людина два роки утримувала тебе, коли ти був бездомною дитиною. Її гроші допомогли тобі”. Вони ніколи не знали, хто то був. Добрі діла прекрасні, і церква повинна їх творити.

Чи це фанатизм, що церква повинна поклонятися, свідчити і трудитися? Я не думаю. Якщо ми ці три речі робимо, як належить, у нас для всього іншого лишиться мало часу.

Переміна способу життя.

Це якраз те, що приносить мені смуток, і я вірю, що це засмучує Духа Святого. Мої слухачі емоційно реагують на цей заклик, та вони не підкріплюють це відповідними змінами у своєму житті. Їхнє благочестя подібне до вранішнього туману – до 9.00 сонце цей туман розганяє. Це те, що стається з добрими намірами багатьох. На настійну проповідь, що ми стаємо Новозавітньою, зразковою церквою, що у нас Новозавітній порядок і ми маємо силу Святого Духа для того, щоб поклонятися, трудитися і свідкувати, вони відгукуються емоційно, проте не бажають підкріпляти

свої емоції перемінами свого способу життя.

Вони хочуть благословінь від Бога на їхніх умовах. Вони просто дивляться на Бога в очікуванні перемоги, а самі для цього не хочуть нічого робити. Вони не хочуть практикувати сімейну молитву, виходячи з поспіхом без неї. Вони не хочуть виділяти часу для усамітненої молитви і не бажають прощати тим, хто їх образив. Вони не хочуть шукати примирення з тими, з ким посварилися, не хочуть взяти свій хрест і сказати: „Ісусе, я взяв свій хрест, щоб, лишивши все, слідувати за Тобою”.

Як виникає зразкова церква? Чи ду-маш ти, що вона може коли-небудь сама собою виникнути всередині церкви? А може там надто багато мертвих дерев? Може багато у нас невірних напрямків, чи надто багато неполадок? Може ми подібні до старенького, в якого застаріли всі органи в тілі? Лікар оглядає таку людину і каже: „Нічим не можу допомогти, йдіть додому і чекайте”. Чи не схоже це на нас? Чи, може, ще є надія?

Я вірю, надія є. Це буде дечого коштувати. Це буде коштувати не дуже багато: „Якщо хто хоче йти за Мною, зречись себе, візьми свого хреста та слідує за Мною” (Мт. 16:24). Нести хреста – ніколи не було забавою. Чи не дивно, що Ісус закривавленого, всього в плямах хреста зробив символом своєї релігії?

Сучасні церкви зробили символами своєї релігії розваги. Хочеться в скорботі затулити лице руками, коли я чую дорозу молодь, за яку я віддав би свою кров, як вони незміцнілим голосом говорять: „О, як я радий, що для того, щоб веселитися, тобі не обов’язково бути грішником. У нашій церкві теж є розваги. Ти

можеш йти за Ісусом і веселитися”. Як вони обмануті! Символом християнського життя є хрест. Але ми не беремо свого хреста. Ми не хочемо прощати своїм ворогам. Ми не хочемо миритися.

Згребти мертве листя.

Звичайна церква сьогодні – це просто згорнене на купу мертве листя без будь-якого життя. Ми організуємо, підтримуємо і... утримуємо її. І все-таки ми не маємо нічого, крім плотського листя, яке буде горіти в пеклі ще до того, як прийде наш Господь. Я вірю, що надія є, і вірю, що є багато надії. Та це вимагає перемін щодо молитви і несіння хреста. Але Бог на нашому боці, а я віддав би перевагу мати на своєму боці Бога, ніж усі армії світу. Він здійснить слово Свого раба, звершить слово Свого посланника: „Темряву вчиню світлом перед ними, і криві дороги – прямими: ось що Я вчиню для них і не залишу їх” (Іс. 42:16b).

Він буде рости плоди, якщо тільки ми будемо довіряти Йому і відважимося вірити. Чи є у тебе християнська мужність так переіменувати свій дім, щоб він відповідав волі Божій? Чи є у тебе християнська мужність, щоб привести своє особисте життя у відповідність до волі Божої, очистити його від усього, що не Боже? Однак, ми повинні знати, як конче потребуємо ми, щоб Бог щось зробив у цей жахливий час, в який ми живемо, час захоплення земними інтересами, час пожадливості, суперництва і марнославства.

Як ми потребуємо Бога, як ми потребуємо Христа, як ми потребуємо Духа Святого! Нам потрібне чисте життя, освячення і чистота серця. Тоді на нас зійде Дух Бога Живого.

Дехто каже: „Туманну справу ти проповідуєш”. Коли Моравські браття пройшли через це, вони були помазані Богом. Історики писали про них, що вони виходили з церкви, не знаючи, чи всі вони ще на землі, чи вже померли і пішли в небеса. Радість від Господа в пречудовому сьайві перебувала на них. Вони були щасливими людьми.

„Джон Веслі, – говорив д-р Джонсон, – був найбільшим прикладом прояву істинного щастя, яке я коли-небудь знав”. Я не проповідую вам похмурої релігії. Я тільки кажу вам, що потрібно взяти новий напрямок. Ми повинні шукати Господа. Лиш одне побіжне враження від споглядання Його Лику відкине геть наші тілесні бажання будь-чого меншого.

Тоді голодні, спрагли, розчаровані, хворі, позбавлені ілюзій серця підуть цим шляхом. Вони прийдуть, бо захочуть прийти; вони будуть знати, чому приходять. Вони прийдуть не тому, що їх запросила людина, а ради Ісуса Христа. Церква почне рости. Вона зростатиме в силі, благодаті, чисельно, в корисності, престижі й впливі. Всі будуть знати, що це церква, яку благословляє Господь... Це і є те, що я хочу бачити в нашій церкві. Ми повинні стати такою церквою, яку благословив Господь. Це і є реформація, яку потребуємо ми.

У Бога є Його насіння для виживання. У Нього є народ, який готовий сказати: „Боже, ми хочемо мати біблійний порядок, а також мати силу Святого Духа. Ми хочемо виконати Твою волю в поклонінні, свідченні і в праці. Ми хочемо нести свій хрест і привести наше життя у відповідність з Твоїми бажаннями”.

ШУКАЙТЕ БОГА

*В останній час, невпевнений і грізний,
Шукайте Бога серцем ви завжди,
Шукайте Бога у молитві слізно,
Лиш Він подасть живої вам води.*

*Лиш тільки Він втамує серця спрагу,
Хліба дасть утомленій душі.
Шукайте Бога, і віддайте славу
За те, що Він назустріч вам спішить.*

*Лиш тільки Він візьме на Свої руки
І пронесе крізь воду і вогонь,
Лиш з Ним душа не знатиме розлуки,
І тільки з Ним пізнаєть любов.*

*До Бога лийте у думках невпинно,
До Нього принесіть свої гріхи,
Бо тільки Він дає душі прозріння,
Коли глибинне мовимо: „Прости”.*

*Його ви не лишайте й на хвилину,
Не ставте перешкод своїм життям,
Без Нього ви, як без гнізда пташина,
І наче матір'ю покинете дитя.*

*Без Бога на землі ви одинокі,
Без Бога в світі небезпечно жити.
Зробіть до Нього перші свої кроки
І у щоденному житті Його знайдіть.*

*Не зупиняйтесь на своїх дорогах,
І біля земний, повірте, промине.
Всім серцем прагніть відшукати Бога,
І Він вас неодмінно Сам знайде.*

*Бо тільки в Нім спокій душі знайдете
В останній час, непевний і важкий,
Любов'ю обіймає Він планету
І грішну землю любить Бог Святий.*

*Тому ідіть, спішіть в серцях до Нього,
Він темряву розвіє назавжди.
Шукайте Бога, і – знайдете Бога,
І Він подасть живої вам води.*

Ірина КОСАРУК